

יביע אומר

עלון שבועי לכבודו של רבנו הגדול
מרן רבי **עובדיה יוסף** זצוק"ל

פרשת בלק

תמוז תשפ"ה

גיליון מס' 561

דבר העורך הרב יצחק בר זכאי

וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור (כ"ב, ה')
וברש"י ואם תאמר מפני מה השרה הקב"ה שכנינו על גוי רשע? כדי שלא יהיה פתחון פה לאומות העולם לומר, אילו היה לנו נביאים חזרנו למוטב, העמיד להם נביאים ופרצו גדרי עולם.
והשאלה זועקת: אם אומנם יש פתחון פה לטעון שאילו היה להם נביאים היו חוזרים למוטב, מה תשובה היא זו שהעמיד להם חכם ונביא כבלעם? הרי בלעם היה מושחת ובעל מידות רעות, ופורץ גדרי עולם, ואם כן, העמדת נביא כזה רק מחזקת את פתחון הפה של אומות העולם.

אולם כוונת חז"ל היתה לגלות את טעות הגויים בהשקפת עולמם ואי הבנתם במהות התורה וסגולותיה, הם לא הכירו שיש בכוח התורה להשפיע על נפש האדם, ולשפר את מידותיו, הם ראו בתורה ספר חוקים הכופה את האזרח להתנהג על פיו, לדעתם הדרך להגיע לשלמות היא ע"י לימוד חוכמות ורכישת השכלה (לימודי ליב"ה). מתוך תפיסה זו אפשר שיהיה להם פתחון פה לומר אילו היה לנו נביאים חזרנו למוטב, לפיכך נתן להם הקב"ה חכם ונביא כמשה רבינו - **את בלעם.**

אך בו בזמן שמשה רבינו נתעלה עד לדרגת איש אלוקים, היה רבן של אומות העולם - בלעם שקוע בתחום התאוה והחמדה משום שבלעם נתחנך על פי חכמה שכלית, ללא תורה.
"כי אין לחכמה שום השפעה וכח להתגבר על יצריו ותאוותיו ולמשול ברוחו ללא תורה"

וכידוע מאריסטו שהיה פילוסוף גדול ומטיף מוסר לעמו, ואעפ"כ היה הוא עצמו בעל תאוה, וכשמצאווה פעם עושה מעשה מכוער ושאלו אותו על זאת, ענה ואמר "כשאני מגיע לאיזו תאוה בשעה זו - אני לא אריסטו"

גם אלו היושבים במגדל השן, הנחשבים כחכמים בעיני העם, נגועים במידת הכבוד והשררה, ולא פעם מניפים גזר דין המשולל מכל הגיון ושכל ישר. והכל ע"מ להאדיר את שמם את זאת ביקש הקב"ה להוכיח לאומות העולם, ראו כמה שוקע אדם לשפל המדרגה, ושכלו מעוות ללא תורה.

שבת שלום!

שעון קיץ:

שקיעת החמה - 19:51

נץ החמה - 5:42

סוף ק"ש: מג"א - 8:28 הגר"א - 9:10

סוף זמן תפילה: הגר"א - 10:22

צאת שבת - 20:22

זמן ר"ת במוצ"ש - 21:18

הזמנים הם לפי אופק ירושלים

פנינים מתורתו על פרשת השבוע

ויאמר אלקים אל בלעם... לא תאר את העם כי ברוך הוא (כב, יב)
פירש"י אמר בלעם לקב"ה אם כן **אברכם**, אמר לו אינם צריכים לברכתך - **כי ברוך הוא**, לא מדובשך ולא מעוקצך.

בלעם רצה לקלל את ישראל, ומשלא הצליח ביקש לברכם. **והעיר מרן זיע"א:** היעלה על הדעת שאדם ששונא את חברו ורוצה לקללו, ומשלא עולה בידיו לקלל יבקש עתה לברכו?

ותירץ מרן: מסופר בגמ' (מועד קטן ט) ביקש רשב"י מבנו ר' אלעזר שילך לבקש ברכה מרבי יונתן, ור' יהודה, משהגיע אליהם פתחו שניהם ואמרו: יהי רצון שתזרע ולא תקצור, תכניס סחורה לביתך ולא תוציא, תוציא סחורה ולא תכניס, יחרב ביתך, יתבלבל שולחנך.

כששמע כן ר' אלעזר ניבהל ובא אל אביו באומרו, שהחכמים קיללו אותו. הסביר לו אביו רשב"י: הם בירכו אותך, וזהו כוונתם:

כשאמרו לך **תזרע ולא תקצור** - כוונתם שיוולדו לך בנים **ולא ימותו בחיידך**, וכשאמרו לך **תכניס סחורה ולא תוציא** - כוונתם שתכניס כלות להשיאם לילדיך ויחיו בשלום, **ולא יצטרכו לצאת ולחזור** לבית הוריהם.

וכשאמרו לך **תוציא סחורה ולא תכניס** - כוונתם שתשיא את בנותיך **ולא ימותו הבעלים** וכך לא יצטרכו לשוב כאלמנות אל ביתך.

וכשאמרו **יחרב ביתך** - כוונתם **שתאריך ימים**, שביתו של אדם זה הקבר. וכשאמרו לך **יתבלבל שולחנך** - כוונתם שמרוב נכדים וננינים שיהיו סביבך לא תוכל לאכול סעודתך בשקט.

ולפי"ז מבואר: בלעם רצה לקלל את ישראל כדי לקבל ממון רב, וכשראה שאין הקב"ה מסכים עימו, הציע לקב"ה שיוציא קללות מפיו, **ובליבו יתכוון לברכות**, וכמו אצל החכמים שהוציאו מילות קללה ובמחשבתם נתכוונו לטובה, ועל זה השיב לו הקב"ה לא מדובשך ולא מעוקצך.

הן עם לבדד ישכן ובגוים לא יתחשב: (כג, ט)

ביאר מרן זיע"א: בדרך רמז דנהה ידוע שלכל האותיות יש בת זוג, וכל אות עם בן זוגה עולה יחדיו למנין 10.

א - ט = 10 ב - ח = 10 ג - ז = 10 ד - ו = 10 ואילו לאות ה' אין בת זוג.

וכן אותיות **י - צ = 100 כ - פ = 100 ל - ע = 100** ואילו לאות נ' אין בת זוג.

וזה שאמר בלעם: **הן עם לבדד ישכון**, שהאותיות הן אין להם בת זוג והולכות לבדן, כך גם ישראל אין להם חיבור לשום אומה ולשון, ושוכנים בודדים בתוכם ויחודם.

(מתוך שיעור פרשת בלק תשנ"ו)

ויען בלעם ויאמר... אם יתן לי בלק מלא ביתו כסף וזהב (כ"ב, ח')

כתב מרן זיע"א: הנה שנינו באבות (י', ט') אמר ר' יוסי בן קיסמא: פעם אחת הייתי מהלך בדרך ופגע בי אדם אחד... אמר לי: רבי רצונך שתדור עמנו במקומנו, ואני נותן לך אלף אלפים דינרי זהב ואבנים טובות ומרגליות? אמרתי לו: **אם אתה נותן לי כל כסף וזהב שבעולם**, איני דר אלא במקום תורה.

ולכאורה קשה: שהרי כתב רש"י (כ"ב, י"ח) על הפסוק "אם יתן לי בלק מלא ביתו כסף וזהב"

למדנו מכאן שנפשו של בלעם רחבה ומחמד ממון אחרים,

א"כ, איך ר' יוסי בן קיסמא אמר כדברים האלה?

ונראה: שכאן אצל ר' יוסי זה שונה, מפני שהוא ענה לאותו אדם שאמר שיתן לו אלפי דינרי זהב, ולכן אף ר' יוסי השיב לו לפי דרכו, כלומר אפילו תרצה לתת יותר ממה שאמרת, איני דר אלא במקום תורה, מה שאין כן בלעם הרשע **שהוא פתח בסגנון של חומד ממון** - זה מראה שהיה מחמד ממון.

(ענף עץ אבות עמ' תט"ז)

כינור חידתי

שאלות:

1. היכן מצינו ששני אנשים עשו אותה פעולה בשבת, אחד מתחייב מיתה והשני עשה מצוה.
2. שני דברים אסורים בימות החול אבל בשבת מצוה.
3. דלת שאסור לפתוח בשבת ודלת שאסור לסגור בשבת.
4. מי האשה שלא הסתפרה במשך כמה שנים?
5. מי נולד מנחש וצב.
6. מי נולד מאש.
7. מי היא הביצה הקטנה ביותר.
8. שניים שאמרו עליהם "אם לא היה אדם גדול, היינו גוזרים עליך נידוי".
9. מקור בגמ' שנשים אוהבות נעלים חדשות.
10. דברים כבדים שתלויים בחוט בשערה.
11. היכן מצאנו שעדיף כהן שמן לעבוד במקדש.
12. איזה דבר היה במקדש שמכשף עשה אותו.

תשובות:

1. שתי אנשים בוררים מתוך הקערה חתיכת גזר המעורבים עם אפונה אחד אוהב את האפונה (הגזר פסולת) והשני אוהב את הגזר (הגזר זה האוכל).
2. א. לחתוך פרוסה גדולה בחול-נראה רעבתן, אבל בשבת מצוה לפרוס חתיכה גדולה שתספיק לכל הסעודה (ר"י ערוך השולחן סי' קס"ז).
ב. לישון ביום יותר משיטין נשמן שלא יטעום טעם מיתה, ובשבת מותר דהוי תענוג. (שו"ע ד"ט"ז).
3. דלת שיש מאחוריו נר שיודע שיכבה מהרוח אם יפתחו את הדלת אסור לפתחו בשבת.
דלת של בית שיש בתוכו צבי אסור לסגורו בשבת מחמת מלאכת צידה.
4. בגמ' נזיר (ג', ו') מעשה בהילני המלכה שהלך בנה למלחמה ואמרה אם יבוא בני בשלום אהא נזיר 7 שנים ובא בנה מן המלחמה והיתה נזירה 7 שנים.
5. ערוך - ע"י רש"י (ברכות ל"ג) מן הנחש והצבי בא שנוקקין זה עם זה ויוצא משניהם ערוך.
6. סלמנדרא - ע"י רש"י (חגיגה כ"ז) היא חיה הנבראת מן האור כשבוערין אש במקום אחד 7 שנים בלי הפסק.
7. ביצת כינה - ע"י שבת (ק"ז) יושב הקב"ה וזן מקרני רמים ועד ביצי כינים.
8. 1. חוני המעגל - ע"י תענית (כ"ז) עג עוגה ונשבע שלא יזוז עד שירד גשם, שלח לו ר"ש בן שטח אלמלא חוני אתה גוזרני עליך נידוי.
2. תודוס הרופא - ע"י פסחים (נ"ג) תודוס איש רומי הנהיג לאכול דגים מקולסים בליל פסח שלח לו אלמלא תודוס אתה גוזרני עליך נידוי.
9. בירושלמי פסחים (י', א') צריך אדם לשמח את אשתו ברגל, במה משמח: נשים דראוי להן-כגון מסנים וצוצלין ומסביר הפני מנחם: מסנים-נעלים חדשים צוצלין - מיני צלצול יפים.
10. במשנה חגיגה (א', ח') הלכות שבת, חגיגות, ומעילות הרי הם כהררים התלויים בשערה שהן מקרא מועט והלכות מרובות.
11. עבודת קמיצה, שברחו כהנים שמנים לעשות אותו, כיון שקשר אצבעותיך בולט, ודוחק זה לתוך זה לא נשאר בינה שירים (ע"י רש"י יומא מ"ז).
12. לשכת הפרווה - שם היו מולחין עופות קדשים ומפרש בגמ' פרווה אמוגושה-ופירש"י מכשף אחד בנאה ושמו פרווה.

גימטריה בפרשה

[מרבית יעקב ישראל קנייבסקי]

וירא את ישראל שכן לשבטיו (כד. ב.) - פירש"י ראה שאין פתחי אהליהם מכוונים זה לזה.
ו"ישראל שכן לשבטיו" (בצירוף ג' התיבות) בגימ' "שפתחי אהליהם אינם מכוונים זה מול זה".
מה טבו אהליך יעקב משכנתיך ישראל (כד. ה.) - פירש"י שראה פתחיהם שאינם מכוונים זה לזה.
"משכנתיך" בגימ' "אין פתחיהם מכוונים זה לזה".
וידקר את שניהם את איש ישראל (כה. ח.) - ע"י רש"י (פסוק ז) נזכר הלכה הבועל ארמית קנאין פוגעין בו.
"את איש ישראל" בגימ' "כל הבועל ארמית קנאין פוגעין בו".

מעשה רב

סיפר רבי שלום סעדון שליט"א - ממקורבי מרן שנים רבות

כידוע אנשי הקהילה הפרסית בשכונת הבוכרים תמכו כספית במרן זיע"א בצעירותו ומרן לא שכח זאת ומידי פעם היה מזכיר את הטובה שעשו לו אנשי הקהילה.

יום אחד הגיש לי מרן רשימה של אנשים מהקהילה, וליד כל שם ציין סכום כסף, וביקש ממני לגשת לכל אחד מהם ולתת להם את הכסף, ולומר להם, כי זהו הכסף שקיבל מהם בצעירותו, ועתה כאשר רווח לו הוא מחזיר להם, הגם שאנשי הקהילה תמכו במרן ללא שום תנאי, ולא העלו על דעתם לקבל את הכסף מ"מ הקפיד מרן לרשום כל אחד מהם, ורשימה זו היתה אצלו במשך עשרות שנים עד שפרע אותה במלואה (כמובן שאת שיטת החישוב של הכסף לא שאלתי).

ואני ניוזכר שבאחד ממוצאי השבתות היה הרב המקדים לפני מרן רבי ישראל מאיר לאו שליט"א שהיה הרה"ר לישראל, ולמחרת השעור פנה אל מרן וטען, כי אין זה מכובד ששיעור כ"כ חשוב לא ישודר במקום גדול יותר ומכובד ולא בביהכ"ס היזדים, והוסיף ואמר למרן שהוא מוכן לטפל בענין ולהעביר את השעור הקבוע בבית הכנסת הגדול בירושלים, גם אריה דרעי תמך בהתלהבות בהצעת הרב לאו.

למחרת השיחה פנה אלי מרן ושאל אותי: מה דעתך?

האם להעביר את השעור לביהכ"ס הגדול במקום היזדים עניתי למרן: כבודו לימד אותנו כל חיינו להכיר טובה, א"כ כיון שהקהילה הפרסית בבוכרים גידלה את מרן ותמכה בו בתקופה הקשה שלו, כיצד כבודו יעשה להם כך?

מרן מיד השיב ואמר: אתה צודק וגנז את הרעיון.

עוד סיפר: יום אחד צלצל הטלפון בביתי, והנה נשמע קולו של מרן זיע"א וכך אמר לי: תשמע, עוד מעט יבוא אליך אדון פלוני (כאן נקב הרב בשמו) תן לו ש"ק בנקאי על 25,000 ₪, שלום, נשארתי המום ותוהה, האם זה באמת מרן, כיצד אפקיד סכום כה גבוה ביד פלוני שאינני מכירו, ומי יכסה את זה? התקשרתי לבית מרן, הרבנית ענתה לי, האם הרב בבית? שאלתי, לא ענתה הרבנית הוא נמצא בבית הדין, נרגעתי והבנתי שיש כאן משהו חריג,

והנה לאחר כחצי שעה הופיע אותו פלוני במשרד מסרתי לו את השיק והחתמתי אותו על קבלתו, דפיקות הלב לא פסקו אצלי, בשעה 1 בצהרים הגעתי לביתו של מרן, ובשעה זו הגיע מרן לביתו בוודאי אתה שואל מה קרה פנה אלי מרן,

והחל לספר לי: היום היה לנו דיון עם אדם קשה ביותר שמסרב במשך שנים לתת גט לאשתו, אז פניתי לבעל בתקיפות ואמרתי לו: אם תקבל 25,000 ₪ תסכים לתת גט לאשתך? הבעל הסכים מיד, ואז הוריתי לשומרים לנעול את הדלתות ולא לאפשר לאף אחד לצאת מאולם הדיונים. נכנסתי לחדר והתקשרתי אליך ובינתיים שלחתי את אבי האשה לקבל את השיק, כאשר חזר האב עם השיק נכנסתי שוב לאולם הדיונים והטחתי בבעל: הנה השיק בנקאי עכשיו תחתום מיד על הגט, וכך היה עמדותי המום מהסיפור המדהים על נחישות של מרן לעזור לאשה במצוקה.

ומרן פונה אלי: אתה בטח שואל מי יכסה את הסכום הזה, נכון עניתי (בליבי דאגתי שמשכתי מהבנק סכום גבוה ללא כיסוי) ומרן מחייך אלי ואומר: אל תדאג הסכום יחזור במלואו ע"י אבי האשה, כך סיכמתי איתו, ואכן כך היה.

הלכות תעניות (שבעה עשר בתמוז)

* **נאמר** בדברי קבלה (זכריה ח', י"ט) כה אמר ה' צבאות **צום הרביעי** וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים.

ופירשו חז"ל צום הרביעי – הוא צום שבעה עשר בתמוז שבו ארעו חמש דברים קשים: א. נשתברו הלוחות ב. הופסקה הקרבת קרבן התמיד בבית המקדש ג. הבקיעו האויבים את חומת ירושלים בתקופת חורבן בית שני ד. שרף אפוסטמוס את התורה. ה. הועמד צלם בהיכל בית המקדש.

* **חיוב תענית** זו חל מעלות השחר עד צאת הכוכבים ואפשר לאכול ולשתות כל הלילה, ומ"מ אם ישן בלילה וקם משנתו קודם עלות השחר אסור לו לאכול ולשתות שהרי הפסיק והסיח דעתו מן האכילה ושתיה, **ואם התנה** קודם שהולך לישון שכוונתו לקום לאכול או לשתות קודם עלות השחר רשאי לאכול ולשתות עד עלות השחר.

* **רחיצה בתענית** זו מותרת אפילו במים חמים, ואין צורך להחמיר בזה.

* **מעוברים ומניקות** מותר להם לאכול בתענית זו כהרגלן, ואין צריך לאכול פחות מכשיעור.

* **מי שרגיל** לשטוף פיו במים עם מברשת עם משחת שנים, מותר לו גם בתענית זו רק שיכופף ראשו כדי שלא יבלע ממנו.

* **אסור** ללעוס בתענית גומי לעיסה (מסטיק) שיש בו ציפוי של מתיקות.

* **הסובל** ממיחוש ראש בתענית זו, מותר לו לבלוע גלולה **בלא מים** כל שאין בו טעם טוב שהחיד נהנה ממנו, ואם הוא חולה שאין בו סכנה מותר לו לבלוע אפילו עם מים.

* **קטנים** שהם פחות מבר מצוה, אינם מתענים בצום זה אפילו תענית שעות, ומ"מ יש למנוע מהם ממתקים ושאר תפנוקים.

* **המקדימים** להתפלל מנחה **לפני פלג המנחה** בתענית זו, אין לכהנים לעלות לדוכן, ויש למחות בנוהגים לעלות, וגם אין הש"ץ אומר בחזרה או"א ברכנו בברכה המשולשת בתורה...

* **בעלי מסעדות** ובתי מלון שפותחים המסעדות שלהם בימי הצומות, יש ללמד עליהם זכות שאין בזה משום לפני עור לא תתן מכשול, שאם לא יפתחו המסעדות שלהם בימי התענית, ילכו לאכול במקום אחר ומ"מ נכון שיתלו שלט גדול במסעדה במקום הניכר שיהיה כתוב בו: **היום יום צום שנתפשט בכל תפוצות ישראל**, השומע ישמע והחדל יחדל.

* **גם בעלי הברית** שהם אבי הבן, המוהל, והסנדק, והחתן בימי חופתו חייבים להתענית בתענית זו ואסור להם לפרוש מהציבור (אא"כ חל הצום בשבת ונדחה שפטורים).

* **מי ששכח** ואכל כשיעור של ככותבת (וי"א כזית) בתענית זו, אעפ"י שחייב להשלים התענית מ"מ אינו יכול לומר עננו בתפלת המנחה, וה"ה לחולה שהוצרך לאכול, ביום התענית לא יאמר עננו בתפלתו.

* **ספרדי המתפלל** מנחה בביהכ"ס של אשכנזים ביום הצום, והזמינוהו לעליית שלישי לקריאת ויחל ומנהגם שהשלישי מפטיר "דרשו ה' בהמצאו", רשאי הספרדי להפטיר בברכות כמנהגם.

(חזון עובדיה, תעניות)

מעשה שהיה

מעשה שהיה בתזמורת שכל אנשיה הם יהודים חרדיים, שהוזמנו לנגן בחתונה שהתקיימה מחוץ לבני ברק. הם הגיעו לאולם וראו שהמחותנים אינם מתכוונים לעשות הפרדה בין גברים לנשים. כיון שבחתונה מעורבת, הם לא ניגנו מעולם ולא ינגנו לעולם, ניגשו אנשי התזמורת למחותנים ובקשו **שיחפשו תזמורת אחרת**. 'אנחנו הולכים הביתה, לא ננגן בשום אופן בחתונה שאין בה הפרדה מוחלטת', אמרו בנחרצות.

רעש גדול התעורר באולם, ובינתיים ניגש אל התזמורת אדם שהציג את עצמו כעורך דין של המשפחות המחותנות, והזהיר את המנגנים שאם לא יפעילו את תזמורתם בחתונה זו, **אגיש נגדכם תביעת ענק שתרושש אתכם**. 'אני מציע לכם לשקול מחדש את תגובתכם, ולהתחיל לנגן', אמר. המנגנים החרדים לא השגחו בדבריו. ואמרו שבשום אופן לא ינגנו בארוע שכזה.

והנה, רב שהיה במקום ניגש אל עורך הדין הלז, ואמר לו: 'תראה, אני מכיר את התזמורת הזו, והם לא יחזרו בהם לעולם, ולא ינגנו כאן. מה שאני מציע הוא, שבמקום להרוס את החתונה ולהפכה למוקד של ריב ומחלוקת, **נעשה פשרה כדלהלן**: אתם תעשו את ההפרדה כדת וכדין, ואני אפנה אל אנשי התזמורת ואבקש מהם שיתחשבו בנכונות שלכם לביצוע ההפרדה, ובגלל זה **ינגנו בחינם**..'

ההצעה התקבלה על ליבו של עורך הדין, וגם אנשי התזמורת, שכמובן לא רצו להסתבך עם תביעה כספית, אמרו שהם מוכנים לנגן בחינם.. וכך אכן היה. ההפרדה בוצעה, והתזמורת ניגנה והחתונה עברה מתוך שמחה וחדווה.

עכשיו שמעו מה קרה. החתן והכלה בראותם את הקפדתם הגדולה בהלכה של אנשי התזמורת, שסירבו לנגן אם לא תהיה הפרדה, ומאידך לאחר שתבצעה ההפרדה הסכימו לנגן בחינם – הבינו שחיי ההלכה הם החיים האמיתיים, **וחזרו בתשובה שלימה!**

לאחר שהתקרבו לבית המדרש, התעוררה להם שאלה הלכתית, אותה הפנו אל המרא דאתרא הגר"י זילברשטיין שליט"א. השאלה נסבה אודות הפניה שנעשתה לאנשי התזמורת שינגנו בחינם, האם היה זה כראוי, או שמא היו מחויבים לשלם לתזמורת את שכרם? **הם הרי טרחו ובאו** עם כל הציוד הכבד והיקר שלהם, עד לעיר ההיא, מחוץ לבני ברק, ובמשך שעות ניגנו וניגנו, האם מותר היה שלא לשלם להם?

ולכאורה, אמר הרב שליט"א, הנידון שלנו הוא בבחינת **'תליוה ויהיב'**, דהיינו שהכריחו אדם לתת מתנה,

ואם כן הדין הוא שהמתנה אינה מתנה, כמו שמובא בשו"ע חו"מ (סימן ר"ה סעיף א')

מי שאנסוהו **עד שמכר** ולקח דמי המקח, אפילו **תלוהו עד שמכרו**, **ממכרו ממכר** וכו', שמפני אונסו גמר והקנה וכו',

במה דברים אמורים, במקרה, אבל במתנה כיון שאינו נותן מדעתו אין מתנתו מתנה, ואם המקרה שלנו דומה למתנה, הרי שהמתנה אינה מתנה, **וצריך לשלם** לאנשי התזמורת את שכרם.

אבל אני רציתי לומר, וכך פסקתי, שבנידון עם התזמורת, שבגללה חזרו החתן והכלה בתשובה, **דומה 'לתליוה וזבין'**, (שאנסוהו למכור) דהיינו שאנשי התזמורת כן נהנו מהעיסקה שנעשתה איתם לאחר ביצוע ההפרדה, למרות שניגנו בחינם.

סיפור השבוע

סיפור הרב גואל אלקריף שליט"א:

מעשה ביהודי מסורתי שעבד לפנסתו כנהג משאית, והיה מוביל מטענים ממקום למקום.

יום אחד נפטר עליו אביו. רב בית הכנסת שאותו היה פוקד מעת לעת, בא לנחמו וביקש **"תגיד קדיש על אביך"**, זה דבר חשוב ביותר..

"כבוד הרב, אין סיכוי!" אמר הנהג, "אני כל היום בנסיעות, ולא תמיד אני נמצא במקום שיש בו מנין. אפילו תפילין אני מניח באמצע הדרך! אמר לו הרב: "אז תשלם לאדם שיעשה זאת בעבורך!"

"היכן אני יכול למצא מישהו כזה?"

"תתפלל להקב"ה", הוא כבר יזמין לך את האדם הזה" אמר לו הרב.

מספר ימים לאחר שאותו יהודי קם מה'שבעה' על אביו, נסעו ארבעה אברכים לתפילה בקבר הרשב"י אשר במירון. הנסיעה היתה ברכב מיושן של אחד האברכים.

האברכים הורידו את הכובעים והחליפות, והניחו אותם בתא מטען. במהלך הנסיעה עצרו להתרעננות באחת מתחנות הדלק, אחד מהם הוציא דבר מה מהתא המטען, **ולא הבחין שאחד הכובעים נפל ממנו**.

בהגיעם למירון הם פתחו את התא מטען, ואז התברר הכובע שנאבד,

שייד לאברך הדלפון ביותר מבני החבורה: והוא לא הבחין בכך.

פנה האברך המאבד בתפילה: "ריבוננו של עולם! נסעתי למירון

להתפלל על פרנסה, ועכשיו גם כובע אין לי.

איך אלך להתפלל כך? וכיצד אסע הביתה? **מאיפה אני משיג כובע?!**"

בנתיים הגיע נהג המשאית לתחנת הדלק, והנה הוא מבחין בכובע שמוטל על הכביש. בדרך כלל הוא לא נהג להרים כובעים, אך הפעם הוא חש דחף פנימי לעשות זאת. הוא הרים את הכובע, וטילפן למספר הטלפון המופיע על המדבקה הפנימית.

"שלום לך, מצאתי כובע בתחנת דלק. זה קשור אליך?!"

"זה הכובע שלי", אמר האברך הנרגש. "תודה רבה לך!"

"היכן אתה נמצא עכשיו" שאל הנהג. "אני במירון" ענה האברך.

ולאן אתה נוסע אח"כ, "לבני ברק".

"תשמע", אמר נהג המשאית. "בעוד מספר שעות אני מגיע לאזור

בני ברק, בא ניפגש בכביש גהה ליד מפעל 'קוקה קולה'."

בשעות אחר הצהריים, עמד האברך התחנת האוטובוס שבכביש גהה והמתין, כשלפתע עצרה לידו משאית סמילטריילר ענקית, והנהג סימן לו ממקום מושבו לעלות אליה.

"הנה הכובע שלך", אמר לו הנהג.

"זכית לקיים מצות השבת אבידה", אמר לו האברך.

משמים זימנו שאפגוש בך. אני מחפש מישהו שיאמר קדיש לעילוי נשמת אבי במשך שנה תמימה". אמר לו הנהג.

השיב האברך: "גם לי אין הורים, ולא תהיה בעיה בכך".

"ומה התשלום שאתה רוצה על זה?"

"תן לי כמה שאתה חושב". עשית איתי חסד, אני אעשה עימך חסד."

"מכיון שזה לעילוי נשמת אבי, אני רוצה שזה יהיה מסודר ולא כחסד.

אם אני יתן לך **1,500 שקל בכל חודש**, זה יהיה בסדר?"

"זה יותר מבסדר".

הנהג הוציא פנקס שיקים. "יש לך שיקים לכל השנה?" אמר

ורשם שנים עשר שיקים. **יושב בשמים ישחק**.